

KRISTAPS PĒTERSONS

- Dzimis 1982. gada 6. maijā
- Mūziku apguvis Jāzepa Vītola Valmieras mūzikas skolā, Alfrēda Kalniņa Cēsu mūzikas vidusskolā un Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā, kur kontrabasa spēli mācījies pie Sergeja Brīnuma, kompozīciju – pie Romualda Kalsona; ieguvis maģistra grādu ar izcilību kompozīcijā
- Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra mūziķis, koncertcikla "Rudens mūzika" mākslinieciskais vadītājs, Latvijas Jaunās mūzikas dienu 2010 mākslinieciskais vadītājs, producējis un finansējis virkni mūzikas un mākslu sintēzes projektu, kā arī levas Paršas pirmo soloalbumu
- Saņēmis "Mūzikas Saules" un Andra Dzeniņa balvu "Meža sanitārs 2008" par skaņdarbu *Glenfiddich*, studiju laikā – Tāļivalda Ķeniņa un Arnolda Šturma balvu
- Skaņdarbu sarakstu skat. www.lmic.lv

Saplēstas glāzes un buramvārdi

SARUNA AR KOMPONISTU KRISTAPU PĒTERSONU

Orests Silabriedis

BĒRNU SKOLA. ZVIEDRIJAS KOKAKOLA

Orests Silabriedis: Kā notika tava ienākšana organizētajā mūzikas pasaulē?

Kristaps Pētersons: Kā visiem. Mamma un tētis aizveda uz mūzikas skolu un ielika gan klavieru, gan kora klasē.

OS: Spilgti izpaudās dabiskā muzikalitāte?

KP: Domāju, ka nē. Nevar jau saprast, ko tie vecāki tolaik domāja.

OS: Jā, nez kāpēc neviens nekad neintervē vecākus.

KP: Īstenībā droši vien bija tā, ka viņiem pārāk sāka krist uz nerviem manas palaidnības.

OS: Nosauc vismaz vienu, lai var vērienu saprast.

KP: Mašīnišu dauzīšana. Ļoti patika no klavierēm pidžināt lejā. Filmās rādīja, kā kaskadieri brauc – tas rosināja iztēli un vēlmi pašam darīt to vēl labāk.

OS: Vai klavierspēli tu mācījies māmiņas klasē?

KP: Sākumā nē. Pirmā skolotāja aizgāja dekrētā, otrā bija aizvieto-tāja, trešā skolotāja arī kaut kā ātri nomainījās, ceturtais bija skolo-tājs – tam riktīgi apnika ar mani ākstīties, un pēc tam jau sākās obligāto klavieru periods. Galu galā mācījos pie kādiem sešiem septiņiem pedagogiem. Ritma Pētersone bija priekšpēdējā.

OS: Arī viņa neizturēja?

KP: Vienā dienā viņa uzoda, ka pipēju, un saprata, ka mani kaut kā jāsoda. Aizsūtīja mani uz svētdienas skolu un atpakaļ pie manas iepriekšējās klavierskolotājas.

OS: Tēvreizi māki noskaidrīt?

KP: Nē. Taču dažkārt ir vajadzība noskaidrīt. Tad nu arī, kā māku, noskaidru. Parasti sajūk pēdējās rindiņās.

OS: Ko tu vēl mācījies mūzikas skolā?

KP: Kādas tur mācības. Sociālā dzīve – tas bija svarīgi. Mēs ar kori aizbraucām uz Zviedriju, liekas, 1991. gadā. Tas bija kaut kas – pēc stipri nabadzīgās Latvijas man tā likās Leipturija. Viens no pasaules lieliskākajiem izgudrojumiem – kokakola. Mūs aizveda uz makdonaldu. Kad redzēju, ka zviedri mazgā ielas ar šampūnu, likās, ka viņi ir mazliet jukuši.

OS: Iztēle zīmē ainu – tu mācies mūzikas skolā un katru brīvu brīdi pavadi fonotēkā, apgūstot pasaules mūzikas vēsturi.

KP: Tolaik? Nekas tamlīdzīgs. Tētīm bija plates. Man liekas, es jau piecsimt reižu esmu stāstījis par *Pink Floyd* dziesmu *Comfortably Numb*. To es drillēju uz riņķi. Otra bija Kalafa ārija no “Turandotas”. Man patika dažādi dziedātāji, taču trīs tenori, protams, bija vislabākie. Nu un uz pamatskolas beigām aizgāja visa tā bliču padarīšana. Noteikti bija jāsāk spēlēt ģitāru. *Nirvana* un viss kas cits sirdi sildošs. Bija jāspēlē kā viņiem. Tikpat labi.

OS: Pats arī rakstīji dziesmas?

KP: Protams. Jātāsa taču, kā viņi – ne sliktāk.

OS: Ar kādiem tekstiem?

KP: Labiem.

OS: Piemēram?

KP: Maniem. Vispār bija divas blices. Vienā es biju *guest artist*. Tas bija ansamblis, kas tā arī neatrada nosaukumu un nepiedzīvoja nevienu uzstāšanos. Taču mēģinājumu process bija aizraujošs. Nu un otra blice bija mans mūža ansamblis – *Never in Use*. Tam bija plašas koncerttūres pa visu Vidzemi. Mūzikas vidusskolas laikā tas beidzās. Kaut kad jau tā visa burvība pazūd. Bija jāiet tālāk.

OS: Ieraksti saglabājušies?

KP: Var atrast *draugiem.lv*. Blices kolēģis Artūrs Cukurs ievietoja.

MŪZIKAS VIDUSSKOLA. PĀRKURINĀTA KRĀSNS

OS: Kad sākās kontrabass?

KP: Kad sapratu, ka nekur citur neiestāšos. Sekmes pamatskolā bija vienkārši fantastiskas, īpaši matemātikā. Gadu vai divus pirms pamatskolas beigšanas Aivaram Cepītim (Valmieras mūzikas skolas direktoram – *red. piez.*) iešāvās prātā spoža doma ielikt šito fruktu kamerorķestrī. Domāju, ka tur bija savtīgas intereses – vajadzēja otru kontrabasistu.

OS: Kāpēc tev bija sliktas sekmes?

KP: Apmēram piektajā klasē pasliktinājās redze, sēdēt pirmajā solā bija zem goda, savukārt, sēžot tālāk, neredzēju, kas uz tāfeles rakstīts. Mājasdarbus nepildīju, jo interesēja vienīgi mūzika un meitenes. Īsti nezinu, kādā secībā. Tajā vecumā nav prioritāšu – vienā brīdī dara to, citā brīdī šito. Tagad jau īstenībā arī nav. Jā, vēl gleznot patika. Pateicoties pīpēšanai, mani aizsūtīja gan uz svētdienas skolu, gan mākslas skolu. No pāraudzināšanas viedokļa tā otrā bija kļūda. Tomēr tas bija foršs laiks. Diplomdarbu taisīju pie tēlnieka Andra Vārpa.

OS: No cik gadu vecuma pieņemts sākt mācīties kontrabasu?

KP: Manā laikā vēl nebija ceturtdaļkontrabasu. Tagad ir, tātad var sākt spēlēt jau no astoņu deviņu gadu vecuma, tas atkarīgs no auguma. Man pašam bija kādi padsmīt gadi, kad sāku.

OS: Tātad Cēsu mūzikas vidusskolā tu stājies kā kontrabasists. Arī tur orķestrī bija vakance?

KP: Varbūt tas. Varbūt arī korupcija – mans tētis strādāja tajā skolā. Iestājos Igora Grapa klasē, viņam bija lielas pārliecības spējas, ka vajag riskēt ar šādu audzēkni. Graps ir kolosāls cilvēks. Vissiltākās atmiņas. Nerimstošs nemiera gars. Viņš teica – kontrabasistu es no tevis varbūt neuztaisīšu, taču patriotu gan.

Cēsu gadi bija grandiozs laiks (manā dzīvē vispār viss notiek grandiozi). Iepazīnos ar Uģi Krišjāni, viņš momentā tika uzņemts grupā *Never in Use* par taustiņnieku. Gadījās arī pirmā lielā mila, protams. Sākās elpu aizraujoša bohēma. Ar alus pudeli rokā staigāt pa Cēsu ielām un dziedāt “Ai jel, manu vieglu prātu”. Izlejamais alus par četrpadsmit santīmiem litrā – vājprāts! Tad bija labs Cēsu alus atšķirībā no šitā...

Uģa Krišjāņa radinieki nezina kādēļ pēkšņi iedeva viņam māju, kurā dzīvot. Māja bija Beverīnas ielā. Iesvētīšanas diena bija ziemā,

pamatīgos minusus. Mēs aizejam uz to māju, tur nāvīgi auksts, mēs sākam kurināt. Naktī vienā brīdī kāds attapās, ka tā krāsns nokaitusi mēreni sarkana, mēs pamatīgi pārkurinājām. Taču viss beidzās labi. Pats sliktākais vienmēr aiziet secen, kā teikts elektroakustiskajā stāstā “Ugunszīme”.

OS: Cēsu laikā sāki komponēt?

KP: Mans pirmais skaņdarbs nopietnajā mūzikā ir “Solo kontrabassam *in a*”. Uztaisīju pigoru un ar šo darbu beidzu arī bakalauru. Protams, mazliet pārtaisīju. Dabūju desmit. Patiesībā es mācījos kompozīciju jau bērnu skolā pie Līgas Liepiņas-Kaņepes. Mēs spēlējām bērnu futbolu uz klavierēm, bija riktīgi forši. Viņai bija atraktīvas metodes bērnu mācīšanai. Es pie viņas mācījos arī vidusskolā, un tad pats svarīgākais bija kasīties ar skolotāju – tā teikt, pašam sava taisnība, ko jūs man te mātāt. Visu cieņu pedagogam, kurš spēj nesajukt prātā un turēties pie sava. Kasīšanās ar pasniedzējiem ir jaukāks, kas var būt. Nesaprotu, kāpēc daudzi to neizmanto. Protams, ir pedagogi, kas neprot kasīties, veidot dialogu, kaut vai destruktīvu. Ar Liepiņu-Kaņepi un Grapu viss bija kārtībā.

OS: Kā Grapam veicās ar tavu patriotisma audzināšanu? Vai viņam bija radies priekšstats, ka tev trūkst šīs šķautnes?

KP: Visticamāk. Taču man ar patriotismu viss kārtībā.

OS: Kā tas izpaužas?

KP: Dzeru Latvijā ražotu smiltsērķšķu sulu. Dzīvoju Latvijā. Milu šo zemi. Te ir labi. Prom braukt pagaidām neplānoju.

OS: Vai sāpīgi reaģē uz 9. maija notikumiem pie Uzvaras pieminekļa?

KP: Nē. Ir svarīgi atcerēties tos miljonus, kas gāja bojā. Cita lieta – fantomasi, kas bombi ārā tramvaju logus, taču tie ir idioti. Mani arī nesatrauc tas, ka krievi brauc ar Krievijas karodziņiem mašinās. Mī un žē, ja es aizbrauktu uz Angliju un izkārtu Latvijas karogu, un man kāds brauktu virsū, tas taču būtu stulbi.

OS: Tātad Latvijas valsts apdraudētības problēma tevi nemoka?

KP: Domāju, mēs varam neiespringt, jo neesam spējīgi pamatīgi aizstāvēties. Kāpēc uztraukties par to? Patlaban situācija ir tāda, ka šī valsts var pastāvēt. Ir jābūt ļoti talantīgai politikai, lai spētu nodrošināt Latvijas valsts eksistenci ilgtermiņā. Savā jomā labprāt darīšu visu iespējamo, lai nodrošinātu šīs valsts pastāvēšanu. Piemēram, attiecībā uz tradīciju un tās tālākdošanu, veidojot ķēdi starp veco, vidējo un jauno. Mans lauciņš, protams, ir ļoti šaurs, taču, ja ikviens veic savu uzdevumu, veidojas stipra valsts.

OS: Vai ir kaut kas tāds, kas tevi tā nopietni satrauc?

KP: Globāli nē. Mani satrauc cilvēku bezatbildība. Cilvēciskā limeņi. Piemēram, norunu neievērošana. Apsola un “uzliek miksto”.

OS: Daudzi tā dara?

KP: Daži atļaujas riskēt.

OS: Kas viņiem draud par to?

KP: Veltīšu kādu skaņdarbu. Mūža otrajā pusē plānoju rakstīt savu biogrāfiju “Mani kolēģi”. “Muzikālo botāniku” jau uzrakstīju. Pa purnu neviens nesola, varbūt nav izlasījuši.

MŪZIKAS AKADĒMIJA. BURAMVĀRDI

OS: Tavs ceļš uz akadēmiju bija visai intensīvs.

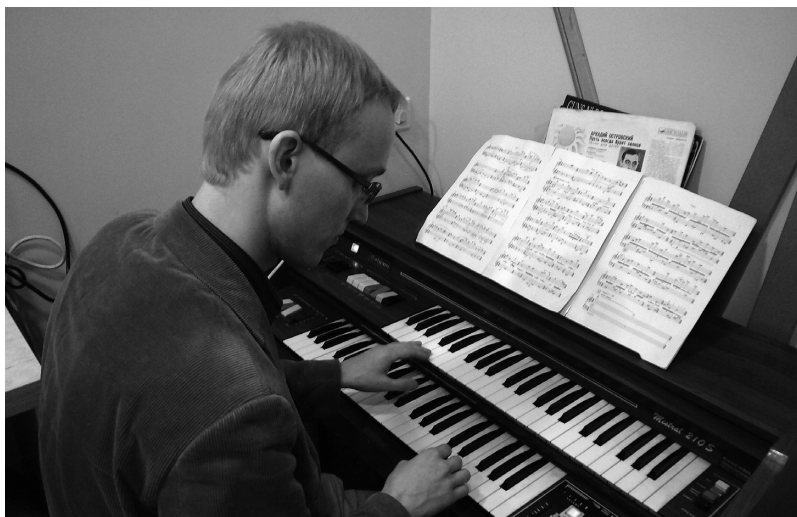
KP: Jā. Cēsis pabeidzu divus pēdējos kursus vienlaicīgi, un līdztekus nomācījos arī akadēmijā nulles kursu kompozīcijā, tās toreiz bija. Topavas ar es uzstādīju rekordu eksāmenu kārtošānā. Nokārtoju ceturta un piektā kursa eksāmenus Cēsis, nokārtoju nulltā kursa eksāmenus un iestājekāmenus divās specialitātēs. Ieskaišu un eksāmenu bija kopskaitā ap septiņdesmit. Togad jutos patiešām gandarīts.

OS: Vai tas apliecina tavas fenomenālās spējas vai avantūriskumu?

KP: Domāju, ka lielās linijās tas apliecina to, ka pedagogiem bija žēl manis, un viņi izlaida cauri. Kaut kā veiksmīgi sanāk šlūkt pa diegu pagaidām.

OS: Nu bet talanta pazīmes taču bija un ir?

KP: Nezinu, lai citi spriež. Es zinu tik daudz, ka pēc pirmā kontrabasa gabala sapratu – varu pateikt to, kas man svarīgs. Viss. Ir bijuši diezgan briesmīgi pasākumi un diezgan sakarīgi pasākumi.

Tā tas arī iet uz priekšu. To, ka puikam ir iekšā, varēja saprast, kad viņš atnāca uz mūzikas skolu. Dziedāt māc, melodiņu noturēt var. Nav tas gadījums, kad “Kur tad tu nu biji, āzīti manu” dzied tīri, taču divreiz lēnāk. Tātad stila un tempa izjūta ir – ļoti labi. Viena pasniedzēja vēlāk Cēsīs teica, ka man esot iedzimtā inteligence. Visticamāk, brillu un augstās pieres dēļ. Tātad pirmais iespaids – čalim ir smadzenes. To var labi izmantot. Iesaku visiem.

OS: Vai pats prasījies pie Romualda Kalsona?

KP: Viņš bija atbraucis uz Valmieras Ziemas mūzikas festivālu, kur vienā programmā Jautrīte Putniņa bija iekļāvusi manas “Zodiaka zīmes”, kas vēlāk pārtapa par “Debesu akustiku”. Vai nu viņam tik ļoti nepatika, ka viņš nolēma pārtaisīt mani, vai arī drusku patika, un viņš pieņēma, ka varētu sanākt lietaskoks, – es nonācu viņa klasē, un mēs vēlāk lieliski sapratāmies. Pirmo gadu bija grūti pieņemt akadēmijas likumības. Kompozīcijas katedra pēdējiem spēkiem cenšas iedot sistēmu, tas ir pēdējais brīdis.

Un Kalsonam izdevās. Protams, mums bija diskusijas, taču civilizētākā līmenī. Negāja viegli. Un tad vienā dienā pie manis nonāca Kārļa Strauberga grāmata. Viņa buramvārdi bija viens no būtiskākajiem pagrieziena punktiem manā mūžā. Uzzināju par *sator arepo tenet opera rotas* (t. s. *sator* maģiskais kvadrāts – red. piez.) un sapratu, ka tā ir lieta. Strauberga grāmatā ir arī vēsturiskie zīmējumi, kādi bijuši uz akmeņiem buršanās vietās. Tas bija tā – YES! Beidzot varu atrast pielietojumu kādai sistēmai. Tā bija sērīju tehnika. Un polistilistika (man tolaik Šnitke ļoti patika). Tieši tobrīd notika klikšķis, un viss sakārtojās pa plauktiņiem. Arī Kalsona teiktais par instrumentāciju un formveidi. Viņam pašam raksturīgs šis montāžas princips. Tas bija tikpat kā atrast derīgo izrakteņu lauku.

OS: Kas tev iedeva Straubergu?

KP: Gandrīz visu vidusskolas un akadēmijas laiku es gāju pie Jautrītes Putniņas – spēlēju visu ko un rādīju kompozīcijas. Iespējams, ka tieši viņa vienā reizē aizmodulēja uz buramvārdiem, un tas bija spēriens, lai es sāktu meklēt informāciju par to.

OS: Kas tevi saveda kopā ar Jautrīti?

KP: Valmieras mūzikas skolas koris un tas pats leģendārais brauciens uz Zviedriju. Toreiz dziedāju solo – latviešu tautasdziesmu “Nāci, nāci, veļu māte”.

OS: Vai tu savu daiļradi varētu raksturot muzikoloģiski?

KP: Hameleons. No sākuma man bija svarīgi bliezt visu pa taisno. Visu, kas sakāms. Rokmūzikas piegājiens, ietverts akadēmiskā zārciņā. Tagad man ir svarīgi... Tas, ko es daru, ir patiesi, taču tam ir klāt tāda... Vai nav drusku aizdomīgi taisīt pašam savu reliģiju?

OS: Kamēr tu neraksti manifestus, viss kārtībā.

KP: Es negrasos rakstīt manifestus.

OS: Kāda vajadzība tavā mūzikā ienākt Marlboro vai viskijam?

KP: Ir uzskats, ka cilvēki pēc nāves dzīvo savos darbos. Iestādījis koku, uzbūvējis māju, uzrakstījis dziesmu, vienalga. Pendereckis dzīvos “Hirosimā”, Krams dzīvos “Melnajos eņģeļos”, es dzīvošu

Glenfiddich un *Marlboro*. Patlaban strādāju pie skaņdarba Radio korim *Four Beauties*. Rudmate, melnmate, blondīne, brunete. Tā ir spēle, un tajā pašā laikā tas ir patiesi.

OS: Kāds teikis, ka mūzika nav spēles lauks. Kurā brīdī klausītājs zinās, ka saticis isto Pētersonu? Kā atradis isto jūtu pārdzīvojumu, ja viņam tāds nepieciešams?

KP: Tas ir visnotaļ klātesošs. Es ne vienu brīdi netaisu bleķi. Tāpat kā cienījamais Marģeris Zariņš, kurš ne brīdi nav ākstījies. Cilvēkiem spēle un spēlēšanās saistās ar kaut ko nenopietnu. Tas pats Prokofjevs – skaitās, ka spēlējas. Nu, labrīt! Kādu spēku viņš dabūjis iekšā savā mūzikā! Tas ir tāds tirradnis, kāds rodas, nezinu cik gadsimtos reizi...

OS: Vai tu pats gaidi savas mūzikas novērtējumu?

KP: Protams. Mani interesē, kāds izskatos no malas, lai varētu sākt reflektēt par to. Taisīt nākošo elles loku. Man būs skaņdarbs pēc Dantes “Elles” motīviem.

DZĪVE. MIJKRĒŠĻA RELIĢIJA

OS: Kāds, tavuprāt, ir mūzikas uzdevums?

KP: Darīt prieku. Vismaz autoram. Man mana mūzika dara prieku. Ja vēl kādam, ļoti labi.

OS: Un kā ar mūzikas uzdevumu ko vēstīt, darīt cilvēku cēlāku?

KP: Mūzika ir ārkārtīgi spēcīgs ierocis. To pierāda kaut vai tas, ka Gvantanamo cietumā to izmantoja spīdzināšanai. Kas var būt skaistāks par mūziku un drausmīgāks par mūziku! Var sajukt prātā no šausmām un skaistuma.

OS: Tu varētu sajukt prātā no mūzikas?

KP: Gvantanamo cietumā – jā. Citādi es parasti saglabāju veselo saprātu, kaut gan mūzika uzrunā mani ārkārtīgi spēcīgi.

OS: Nosauc, lūdzu, spēcīgākās ietekmes?

KP: *The Beatles, Pink Floyd, Nirvana, Deep Purple, Mailss Deiviss, Alfrēds Šnitke, Magnuss Lindbergs.*

OS: Iespaidi no citām mākslām?

KP: Viss sākās ar to, ka Jautrīte Putniņa uzdāvināja man grāmatiņu ar van Goga bildēm. Parādīja Gogēnu. Viņas pedagoģiskais piegājiens bija ļoti talantīgs – aplūkot stilu un laikmetu kopumā. Kā viņa par mani kādreiz teica – Pētersonu kaktā nelieciet, viņš arī tur kaut ko noteikti apgāzīs. Nu ko ar tādu fruktu? Iedos viņam van Gogu. Frukts uzķerās uz āķa. Tieši glezniecība man kopš tā laika ir ļoti svarīga. Aizvien vairāk interesē arhitektūra – visādi pasaules superhiti, piemēram, Santjago Kalatrasas kolosālie tilti. Viņa konstrukcijas izskatās kā dzīvas. Redzēju skices, viņš par pamatu ņem cilvēka auguma līnijas. Droši vien arī proporcijas.

OS: Vai tu pats arī ievēro proporcijas?

KP: Nē, mani tas īpaši neinteresē. Standartizēta forma vispār neinteresē. Vienīgais – zelta griezumš, tas rada baigo efektu. Taču visādi citādi – ir skaņu mākonis, blāķis, kas ilgst.

OS: Un tava apsēstība ar ostinētiem elementiem?

KP: Tas ietilpst skaņas mākonī. Ir mākonis ar izteiktu ritma pulsāciju. Pirmajā brīdī atnāk tas *sound's* un tad tu sāc šķetināt, kas tur iekšā notiek. Tie ir labākie brīži, kad skaņdarbs tā atnāk. Otrs virziens – tu sāc no motīva, kas tev liekas interesants, un tad apaudzē skaņu blāķi ap viņu. “Mijkrēšļa dziedājumu” trešā daļa ir pirmais gadījums, pirmās divas ir meklētas un mocītas. Man parasti patīk izmantot sistēmas. “Ligeiju” uzrakstīju, burtu pa burtam pārliekot Edgara Alana Po stāstu. Jābūt tiem stingrajiem grožiem, tad vieglāk strādāt. Jautrīte Putniņa stāstīja, ka Sezāns esot mācījis – paņēms piecas krāsas, skaties, ko ar tām vari izdarīt, un tavs talants uzmirdzēs spožāk. Cilvēkam vajag ierobežojumu. “Mijkrēšļa” gadījumā biju izdomājis, ka jāraksta skaņdarbs, kurš ir brīvs. Protams, skelēts tur ir, taču piegājiens bija improvizatorisks.

OS: Vai tev ir bijusi doma – ļoti gribas, lai būtu skaisti?

KP: Kas vispār ir skaisti? Umberto Eko taču definēja neiespējamību definēt skaistumu. Man ir sava skaistuma izpratne, ko nav iespējams ietvert vārdos. Pēc tāda skaistuma arī tiecos.

OS: Nosauc, lūdzu, skaņdarbu vai epizodi, no kuras būtu skaids, kas ir Kristapa Pētersona skaistums?

Ar LNSO Japānā

Ar Līgu Amsterdamā

KP: Tā pati "Mijkrēšļa dziedājumu" trešā daļa. Tas ir ļoti skaisti, kā tās glāzes plīst. Burvīgi.

OS: Kas tas par destruktīvismu – glāzes plēst, grāmatas plēst?

KP: Grāmatu plēšana bija Kirila Burlova ideja. Es, protams, piekritu, tas apliecina mūsu dvēseļu radniecību. Bet par glāzēm... Man patīk provokācijas kaut kādā ziņā.

OS: Cik saprotu, jau kopš agriem gadiem. Raksturs tāds?

KP: Jā, riebīgs. Redzi, tās glāzes īstenībā ir atmiņas no bērnības. Mans tētis, kurš patlaban ir pasniedzējs Mūzikas akadēmijā, savulaik bija ne tikai klasiskās mūzikas dziedonis, bet arī pelnīja naudu ģimenei "haltūrās" ar savu ansambli "Sveiks". Bundziniekam piederēja no Amerikas radiem dabūts semplers ar plīstošu glāžu skaņu.

OS: Cēloni visam meklējiet bērnībā. Vai tev bija laimīga bērnība?

KP: Ļoti forša. Man slikti laiki vispār nav bijuši. Un glāzes tiek plēs-

tas skaņas dēļ un tādēļ, ka tas ir rituāls. Tā tajā rituālā ir jādara. Nezinu – kāpēc, un mani arī tas īpaši neinteresē.

OS: Vai šis rituāls ir tavas reliģijas sastāvdaļa?

KP: Glāzes es plēšu diezgan bieži, taču netišām. Nu un reliģija – tā vienkārši ir reliģija, kas pielūdz mijkrēšļa laiku. Kas var būt skaistāks par mijkrēšli, kurā visspēcīgāk izpaužas dievišķais. (*ilgāka pauze, pēc tam smiekli*) Ai, tas viss ir nevienkārši. Viss ir patiesība, un nekas nav patiesība. Mans nolūks ir izteikties tikpat spēcīgi, kā Tarkovskis izsakās savās filmās. Tajās ir tik daudz plānu. Var visu dzīvi skatīties un ikreiz citādi. Tajā pašā laikā tām ir viena stīga, kura momentāni ielien dvēselē. Man pagaidām ir izdevies apvienot divas līnijas – tiešumu un vienlaikus distanci. Tarkovskim ir krietni vairāk. Vai arī Alvja Hermaņa piegājiens, kas mani fascinē. No šādiem paraugiem mēģinu mācīties. 🌐

VII KREMERATA BALTICA FESTIVĀLS 2010 MŪZIKA UN VARA. MŪZIKAS VARA

1.–4. jūlijā Siguldā • 5. jūlijā Rīgā, Lielajā ģildē

Gidons Krēmers un kamerorķestris KREMERATA BALTICA

Diriģents **Ainārs Rubiķis**

Īpašais viesis komponists **Kristaps Pētersons**

Jubilāri: **Margeris Zariņš – 100, Frederiks Šopēns – 200**

Vēl programmā: J. S. Bahs, M. Vainbergs, A. Lurjē, D. Šostakovičs, K. A. Hartmans, R. Šerkšņīte, D. Tabakova, G. Pelēcis, A. Šnitke, G. Ustvoļska, H. Villa-Loboss, L. van Bēthovens, K. Veils, H. Veņavskis, Dz. Keidžs, Ž. F. Rebels

ATBALSTA:

www.kremeratbaltica.lv
www.sigulda.lv
www.bilesuparadize.lv

BIĻETES: Siguldā koncertzāles *Baltais flīgelis* kasē, tālr. 67974787, darbdienās 11.00–18.30, Rīgā Lielās ģildes un *Bīlešu paradīzes* kasēs